

Hand-out bij de preek over de eenmaligheid van de doop 2

6 april 2008, 09.00; vervolg van 30 maart 17.00; reageren? asvanderlugt@filtnet.nl

Opzet van de preek:

- a hoe het eeuwig verbond met Abram de overgang maakte van oud naar nieuw (1-4)
- b vier uitwerkingen in verband met eenmaligheid of herhaling van de doop (5-8)

1 God wil de wereld redden. Daarom sloot Hij een verbond met Abram (Genesis 12,1-3 en Galaten 3,8.9). Profeten beloven de komst van de HEER als vervulling van de verbondsbeloften. Johannes de Doper is de laatste profeet in de lange rij. Johannes' doop moet het besneden volk voorbereiden op die komst. Het is geen doop in Jezus' naam of in de naam van de drie-enige God.

2 De Here Jezus gaat ook dopen (Johannes 3 en 4). Deze doop ligt in het verlengde van die van Johannes. Op deze manier wordt het Joodse volk voorbereid op de uitbreiding van het verbond. Want na de opstanding geeft Jezus de opdracht alle volken tot zijn leerling te maken. Daarbij is de doop het teken, niet meer de besnijdenis.

3 De eerste christelijke kerk heeft lang geworsteld met de vraag of de heidenen niet toch ook de besnijdenis moesten ontvangen. Het antwoord is een duidelijk: nee (Handelingen 15, Galaten 2). Met de snelle en enorme uitbreiding van het aantal heidense bekeerlingen zien we de besnijdenis verdwijnen en de waterdoop in de naam van de Vader, Zoon en Geest de plaats innemen. De doop functioneert net als de besnijdenis als het teken bij de intrede in het verbond met God en verwijst naar Gods beloften van zorg, vergeving en vernieuwing.

4 Het Bijbelboek Hebrreeën laat zien dat het verbond ook in het Nieuwe Testament werkt, zoals in het Oude: belofte, eis en dreiging. Het Oude Testament is net zo geestelijk als het Nieuwe en het Nieuwe net zo natuurlijk als het Oude. In Kolossenzen 2,11.12 stelt hij dat het afleggen van je slechte daden ('afleggen van het aardse lichaam') in feite een besnijdenis was. De doop die de onbesneden gelovigen ondergingen is namelijk hun sterven en opstaan met Christus en zo het wegsnijden van de zonden.

5 Doop en geloof horen bij elkaar. Dat is zichtbaar als mensen op volwassen leeftijd tot bekering komen. Dat is ook zichtbaar als jongeren die als kind gedoopt zijn tot geloof komen. We delen met de evangelische gemeenten de overtuiging dat God de eerste is. We delen ook de nadruk op geloof. We verschillen over de eenheid van het Oude en Nieuwe Testament.

6 De doop door onderdompeling is de meest natuurlijke manier van dopen. De manier van sprenkelen met water of gieten sluit ook aan bij Bijbelse rituelen (Exodus 24,8; 1 Petrus 1,2). Alle vormen willen hetzelfde uitbeelden: het wegwassen van de zonden door het bloed van Christus.

7 De gereformeerde kerken erkennen de doop van andere kerken (zie onder). De gedachte erachter is dat God breder werkt dan je eigen kerk. Zelf in een kerk waar veel mis is, werkt God met zijn Woord en overal waar Hij spreekt is het serieus bedoeld. Daarom voelt het als pijnlijk als de bedoeling van de kinderdoop – namelijk dat het een serieus spreken van God is - niet wordt erkend.

8 Het geloofsantwoord dat later komt (na een kinderdoop) of de vernieuwing van het geloofsantwoord zouden we creatief en geregeld moeten vieren, maar niet met het herhalen van een waterritueel.

*

Erkenning

In de Gereformeerde Kerken vrijgemaakt is de regel van kracht dat elke doop erkend wordt die in of vanwege een gemeenschap van christenen is bediend, door een door die kring geroepen en erkende bedienaar van het Woord, in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest (generale synode van 1899). De Christelijke Gereformeerde Kerken hebben dezelfde regel, sinds 1882.

*

Confessie

In de Nederlandse Geloofsbelijdenis wordt de praktijk van dopen van volwassenen afgewezen als dat gebeurt uit een veroordeling van een eerdere doop (artikel 34, zie kerkboek p. 579). Zowel artikel 34 van de Geloofsbelijdenis als zondag 27 van de Catechismus stellen dat de kinderen behoren gedoopt te worden op grond van het verbond tussen God en zijn volk (zie kerkboek p. 605v).